

knižnej vložke č. X. ako parcela č. X., v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X., v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X. a v pozemno-knižnej vložke č. X. ako parcela č. X. z dôvodu, že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v ustanovení § 3 zákona. Nepriznal navrhovateľke právo na náhradu za hore uvedené pozemky, neprevedú sa jej do vlastníctva náhradné pozemky a ani sa jej neposkytne finančná náhrada podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona.

Ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd nezistil zo strany odporcu porušenie zákona v preskúmanom rozhodnutí, dospel k záveru, že je správne a rešpektujúce príslušné ustanovenia zákona, pričom sa stotožnil s právnym názorom odporcu. Preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a po oboznámení sa s opravným prostriedkom navrhovateľky, vyjadrením odporcu a administratívnym spisom odporcu, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Podľa názoru krajského súdu, uvedeného v napadnutom rozsudku, v danej veci bolo potrebné posúdiť, či navrhovateľka splnila podmienky pre navrátenie vlastníctva oprávnenej osobe k pozemkom, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku dôvodov uvedených v ustanovení § 3 zákona.

Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 až 3 zákona, kde sú uvedené právne tituly, na základe ktorých sa oprávneným osobám navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku týchto reštitučných nárokov.

Pozemky navrhovateľky, ako to vyplýva z jej žiadosti, mali prejsť na štát alebo inú právnickú osobu na základe listiny Fin 88/ev.19/H/1962 máj. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že nehnuteľnosti v ňom uvedené prešli na Československý štát – do správy Štátneho rybárstva n.p. podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Konštatoval, že takýto reštitučný titul prechodu pozemkov na štát nie je uvedený v ustanovení § 3 ods. 1 až 3 zákona. Preto odporca rozhodol v súlade so zákonom, ak navrhovateľke ňou uplatnený nárok nepriznal z dôvodu, že v danom prípade k prechodu vlastníctva na štát došlo podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb., a tento reštitučný titul bol riešený zákonom č. 403/1990 Zb. a nie zákonom č. 503/2003 Z.z. V zmysle tohto zákona sa má totiž oprávneným osobám navrátiť vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v prípadoch uvedených v ustanovení § 3 ods. 1 písm. a) až t) zákona, avšak dôvod, pre ktorý si navrhovateľka uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva zákon neobsahuje. Reštitučné tituly ako dôvody na navrátenie vlastníctva sú zákonom taxatívne vypočítané a ich rozšírenie o iné dôvody nie je prípustné. Námietka navrhovateľky, že nehnuteľnosti prešli na štát v dôsledku uvedenom v ustanovení § 3 ods. 1 písm. n)

a p) je nedôvodná, lebo bolo preukázané, že nehnuteľnosti prešli na Československý štát – do správy Štátneho rybárstva n.p. v roku 1963 podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. Nedôvodná je i námietka, že sa nevydávajú nehnuteľnosti, ktorých aj t.č. je vlastníčka, lebo bolo rozhodnuté, že sa nevydávajú len tie časti nehnuteľností, ktoré prešli na štát a tie, pri ktorých je zapísaná ako vlastníčka ostali nedotknuté (sú naďalej jej vlastníctvom).

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 písm. n) zákona, podľa ktorého oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady, ako i na písm. p) citovaného ustanovenia zákona, podľa ktorého sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody.

Uviedla, že žiadané pozemky boli zoštátnené bez náhrady a pokiaľ náhrada nebola zaplatená, bolo tým porušené jej základné ľudské právo na vlastníctvo, resp. na jeho náhradu. V dôsledku toho navrhovateľke prináleží s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 2 zákona právo na náhradu spočívajúce v bezplatnom prevedení iného pozemku do jej vlastníctva ako oprávnenej osobe, resp. poskytnutie finančnej náhrady.

Taktiež uviedla, že si nemohla uplatniť reštitučný nárok v zmysle zákona č. 403/1990 Zb., pretože bola evidovaná ako vlastníčka nehnuteľnosti, resp. jej právny predchodca, a preto tu nebol dôvod na vydanie týchto nehnuteľností.

Odporca k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že pozemky, ku ktorým si účastníčka konania uplatnila reštitučný nárok, prešli na štát podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora. Reštitučné tituly ako dôvody na navrátenie vlastníctva sú v ustanovení § 3 zákona taxatívne uvedené a je neprípustné ich rozšírenie o iné dôvody. Právny titul prechodu pozemkov na štát podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka nie je uvedený v ustanovení § 3 zákona, čím účastníčka konania nespĺnila povinné podmienky ustanovenia § 3 citovaného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní

vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie obvodného pozemkového úradu o reštitučnom nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z.

Zákon č. 503/2003 Z.z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Aj cieľom tohto zákona je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania súd zistil, že predmetom preskúvacieho konania bolo rozhodnutie odporcu č. 2008/00014, ev. č. 2008/000102 zo dňa 1. februára 2008 týkajúce sa reštitučného nároku navrhovateľky. V uvedenej právnej veci je zrejmé, že navrhovateľka si uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z.z. k nehnuteľnostiam, ktoré prešli na štát podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu nepochybne vyplýva, že finančný odbor Okresného národného výboru v Rožňave na žiadosť žiadateľa Štátneho rybárstva n.p. podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. v. vydal dňa 28. júna 1963 rozhodnutie č. Fin 88/ev.19/H/1962 máj, ktorým nehnuteľnosti v katastrálnom území H. uvedené vo výkaze plôch ku geometrickému plánu a súpisu nehnuteľností zo dňa 30. novembra 1961, č. 0-920-72-1/2-2 vyhotovenom Strediskom geodézie v Košiciach prešli do vlastníctva Československého štátu, konkrétne do správy Štátneho rybárstva n.p. dňom právoplatnosti uvedeného rozhodnutia, t.j. 15. augusta 1963. Tieto nehnuteľnosti sa na základe uvedeného rozhodnutia stali súčasťou vodného diela Rybníky a právnym nástupcom Štátneho rybárstva n.p. sa stal na základe Delimitačného protokolu z 27. apríla 1997 Východoslovenský rybársky podnik š.p. Michalovce, ktorý tieto nehnuteľnosti odovzdal Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave, ktorý ich následne kúpou zmluvou zo dňa 29. mája 1998 predal fyzickým osobám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenej právnej veci konštatuje, že právny názor krajského súdu je správny. Nie je možné prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky, že v prípade ňou uplatneného reštitučného nároku prešlo vlastníctvo oprávnenej osoby na štát v dôsledku niektorého zo zákonných ustanovení § 3 zákona

č. 503/2003 Z.z. V uvedenom citovanom ustanovení zákona sú taxatívne vymenované spôsoby prechodu vlastníctva nehnuteľností na štát, na základe ktorých je možné o reštitučnom nároku rozhodnúť ako i o navrátení vlastníctva k pozemkom pôvodných vlastníkov, a v prípade ich smrti dedičom uvedeným v ustanovení § 2 citovaného zákona.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán dôsledne postupoval v dôkaznom konaní pre presné a úplné zistenie skutočného stavu veci v súvislosti s preukázaním prechodu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na štát. Je v danom štádiu konania nepochybné, že podmienky ustanovené v ustanovení § 3 ods. 1 citovaného zákona neboli, pokiaľ sa jedná o nárok navrhovateľky, splnené. Nebolo možné priznať vlastníctvo navrhovateľke k predmetným pozemkom a ani priznať právo na náhradu za pozemky.

V prípade nehnuteľností, ktoré prešli na štát na základe vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. tento spôsob prechodu na štát bol dotknutý zákonom č. 403/1990 Zb. o zmiernení niektorých majetkových krívd, z ktorého vyplýva priamo z ustanovenia § 1, že tento zákon sa vzťahuje na následky majetkových krívd spôsobených fyzickým a súkromným právnickým osobám odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľným, prípadne hnutelným veciam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že navrhovateľke nepriznal ich náhradu, nakoľko nebola v konaní úspešná a odporcovi preto, že zo zákona nemá právo na ich náhradu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky krajskému súdu dáva do pozornosti, že vo výrokovej časti napadnutého rozsudku je dvakrát uvedené číslo preskúmaného rozhodnutia, a aj to zle (správne má byť uvedené Č.j. 2008/00014, Ev. č. 2008/000102), a taktiež na konci rozsudku krajského súdu sú uvedené dva dátumy vyhotovenia predmetného rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo by vhodné uvedené nepresnosti dať do súladu opravným uznesením podľa ustanovenia § 164 Občianskeho súdneho poriadku.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 24. februára 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová